

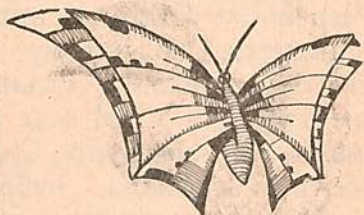
Голѣмиятъ клонъ билъ далече отъ Червеното Сърдце и не би го чулъ. Затова Червеното Сърдце пратило при него пеперудката.

— Пеперудке, помоли голѣмия клонъ, да повдигне и да премѣсти малкото клонче, което ми затуля слънцето съ листа си.

Пеперудката отишла и следъ малко се върнала.

— Не може, вишничке.

Голѣмиятъ клонъ не може да се премѣсти. Както го е главниятъ клонъ пусналъ, така си той расте.

Главниятъ клонъ билъ още по далече. Червеното Сърдце пратило при него врабчето.

— Иди, Врабчо, кажи на главния клонъ да премѣсти голѣмия клонъ, той да премѣсти малкия, та да се вдигне листа, който ми затуля слънцето.

Врабчето отишло и се върнало.

— Не може, вишничке. Голѣмиятъ клонъ расте натакъ. Накждето го е пуснало стъблото. Помоли стъблото.

Много му домжнѣло на Червеното Сърдце и то рекло да се помоли на стъблото. Пратило при него кълвача, пѣстрия кълвачъ съ червената глава, съ сивитѣ гърди.

Отишълъ кълвачътъ при стъблото, залепилъ се на него и тъй почналъ да го бие съ острата си човка, че цѣлата градина изтрѣпнала.

А стъблото не иска и да знае. Какво, нали е то господарь на цѣлото дърво. Дълбалъ го кълвачътъ, дълбалъ го, пробилъ кората, намѣрилъ тамъ нѣкакво насекомо, глътналъ го и отишълъ при Червеното Сърдце.

— Нищо не излѣзе, вишничке. Стъблото е неумолимо, не иска и да знае. Нѣма какво да правишъ вече ти, малко Червено Сърдце. Търпи и туй то.

Търпяла вишната до края на лѣтото. Тогава дошълъ градинарьтъ съ две голѣми кошници и почналъ да събира узрѣлитѣ вишни отъ дървото. Събралъ всички, напълнилъ дветѣ кошници, а Червеното Сърдце било подъ листа и градинарьтъ не го видѣлъ и не го